

Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærlighet! Kappes om å hedre hverandre! Rom 12: 10.

Her tales det spesielt om «broderkjærligheten», kjærligheten mellom nådesøsken i Kristus. Og dette taler apostelen om her på en slik måte at mange av oss sikkert vil kjenne oss dømt.

Gr. tekstens ord for «varmhjertet» går nemlig mye dypere enn det ordet som er brukt på norsk. Det er et ord som brukes om en fars og mors inderlige kjærlighet til barna sine, og om den kjærlighet naturlige brødre har til hverandre.

Og nå sier apostelen her at en slik inderlig kjærlighet, og en slik hjertelig medfølelse, bør alle kristne ha til hverandre. Når de etter sitt himmelske barnekår er hverandres brødre og søstre.

Her dømmes den kalde og stive holdningen mange som vil være kristne møter sine brødre i nåden med. Selv om de ikke tenker og taler ondt om dem, så omgås de heller ikke med dem i denne inderlige, varme kjærligheten. De overlater dem til seg selv, som noen som ikke vedkommer dem. Og et slikt forhold er jo vidt forskjellig fra den rette broderkjærlighet.

Er vi virkelig brødre for evigheten, bør vi også kjenne hverandre som brødre og elske hverandre. Ja, ha en inderlig medfølelse for hverandre både i sorg og glede. Og med den omtanke, det hensyn og varme som en god far eller mor viser for sine barn.

Det er dette som ligger i apostelens ord i dette verset. Luther sier. «Det en slik vennlig og broderlig kjærlighet gjør, lider og tåler i forhold til sin neste, det kan du lære av en mors forhold til sitt barn. Det samme har Kristus gjort, og gjør det ennå. Han tåler og vokter oss alltid, – oss som er så urene, ufullkomne, skrøpelige og syndige at det ser ut som om vi slett ikke er kristne. Men hans kjærlighet gjør oss til kristne, uten hensyn til våre skrøpeligheter».

Denne varme og broderlige kjærligheten mellom de kristne har også en dyp og tankevekkende bakgrunn. Først at Herren har befalt det i sitt ord. Dernest at Kristus med sin kjærlighet til oss har gitt oss et så stort og oppmuntrende forbilde på dette.

Men til sist, og i særdeleshet, dette at vi virkelig også er brødre, er nådesøsken. Vi er født av samme Far, og bestemt til å eie samme arv. Slik Kristus derfor også lærte oss å be: «Fader vår, du som er i himmelen!»

Og her ligger da den dypeste kilden til kjærligheten mellom nådesøsken; at de er vår Fars barn og våre nådesøken. Først og fremst må vi jo elske dem for Faderens skyld. Når vi jo alltid elsker våre naturlige brødre og søstre med en spesiell kjærlighet, bør vi jo selvsagt elske dem som er våre nådesøsken i det himmelske barnekåret hos Gud!

Måtte så alle kristne være oppmerksomme på dette! At når vi med all rett kaller hverandre brødre og søstre, så må vi også ha en slik kjærlighet i hjertene våre, og en omsorg for hverandre, som disse ordene taler om. «Ha framfor alle ting inderlig kjærlighet til hverandre!», sier Peter.

Kappes om å hedre hverandre! Her lærer vi at de kristne ikke bare skal elske hverandre hjertelig, og hjelpe hverandre i helt spesielle tilfeller. Men også i det daglige livet og omgang vise hverandre omsorg og ære hverandre. Som apostelen sier: «Kappes om å hedre hverandre!»

Det betyr at alle vil være den første til å vise den andre omsorg og oppmerksomhet. Og da ikke bare i utvortes framturen, men også i hjertets inderlige omsorg. Som apostelen formaner med disse ordene: «med ydmykt sinn anse de andre høyere enn seg selv».

En utvortes høflighet uten tilsvarende indre hjertelighet, sømmer seg ikke for Guds barn. Har vi derimot først den rette ydmykhet, kjærlighet og omsorg i hjertet, bør vi også – etter denne teksten – vise det mot hverandre i vårt daglige liv. De kristne skal ikke være taktløse og uhøflige, men i all sin ferd oppføre seg ydmykt, vennlig og hjelpsomt, slik vi lærer det her.

Vi husker hvordan Kristus selv innskjerpet dette overfor sine disipler ved fotvaskingen. Han viste hvordan alle skal være den minste, og tjene de andre. Også i dette viste han seg som vårt sterke forbilde.

Luther sier: «Kristi kjærlighet og vennlighet mot oss fører også det med seg at den ene setter den andre høyt for Kristi skyld, som er i oss. Og det sømmer seg ikke at jeg ser ned på en annen på grunn av hans skrøpeligheit. For jeg må i stedet tenke:

Min Herre bor i dette skrøpelige karet, og ærer det med sitt nærvær. Når så Kristus anser min bror verdig, og er så nådig og god mot ham at han får ha like så stor del i alle Guds gaver som jeg. Da må jo jeg bøye meg for ham, og ære ham som min Herres levende tempel og bolig. Hva betyr det vel for meg hvordan selve boligen ser ut, når Herren tross alt selv bor i den? Når den ikke er for skrøpelig for ham å bo i, hvorfor skulle så jeg, som bare er en fattigslig tjener, ikke også ære ham?»

Ja, dette er virkelig en «hälsosam» lærdom. Måtte så Gud gi oss nåde til også å leve slik!